కోటి సారంగాలు

మోహన్

మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలయింది.

ఉదయం ఎనిమిది గంటలనుంచి కొండ ఎక్కుతున్నాము. ఆరు గంటలకు కర్నూలు నుండి రామప్ప పాలెం వచ్చి అక్కడ మా లగేజ్ మోసేందుకు ఇద్దరు కూలీలను కుదుర్చుకున్నాము. ఆ కొండల్లో 'కోసారంగ్' అని పిలువబడే కోటి సారంగాలను కనిపెట్టాలనేదే మా మిత్ర బృందం ధ్యేయం.

ఆ వూరివాళ్ళను కొద్దిమందిని అడిగాం కాని వారెవరికి "కోసారంగ్" ఎక్కడుందో తెలియదన్నారు. పైగా అది చాలా భయంకరమైన సారంగమని దాని జోలికి పోవద్దని భయపెట్టారు. కాని నాతోపాటు నా స్నేహితులు అరుణ్, ఇస్మాయిల్, క్రిష్ణ కూడా ఉత్సాహవంతులు కాబట్టి మా దృఢ నిశ్చయాన్ని మార్చలేక పోయారు. నలుగురం ఉద్యోగస్థులం. 'కోసారంగ్' గురించి విని వారంరోజులు సెలవురావటంతో సాహస

యాత్రకు పూనుకున్నాము.

"మోహన్, మనమిక్కడ కొద్దిసేపు రెస్టు తీసుకుంటే బాగుంటుంది, కాళ్ళు పీకుతున్నాయి" నసిగాడు ఇస్మాయిల్.

"ఆల్ రైట్, మనం నాలుగు గంటలు నడిచాము. ఆ కనిపించే చెట్టుక్రింద భోజనంచేసి ఒక గంట రెస్టు తీసుకుందాము" అన్నాను ఒక చిన్న మర్రిచెట్టువేపు నడుస్తూ.

కొండ మేమింకా అరభాగం కూడా ఎక్కలేదు. ఇప్పటివరకూ కొండ ఎక్కేందుకు అనుకూలంగానే వుంది. అక్కడక్కడా చిన్నచిన్న చెట్లున్నాయి.

రెండు పెద్ద సంచులలో తెచ్చిన మా లగేజ్ విప్పారు, మావెంట వచ్చిన గంగన్నా, మస్తాన్‌లు. ఒటానీల డబ్బాలు, సీల్డుమీట్ టిన్స్ ఓపెన్ చేసి వాటిని ఉడకబెట్టి మసాలావేసి చపాతీలు చేసారు. మాతో ఆరు పెద్ద వాటర్ బాటిళ్ళ నిండా నీరు తెచ్చుకున్నాము. కొండలో అక్కడక్కడా చిన్న సెలయేర్లున్నందున మాకు నీటిబాధ లేదు.

భోజనంచేసి అరగంట ఆ చెట్టుక్రింద కూర్చున్నాము. తరువాత తిరిగి ప్రయాణం సాగించాము.

సాయంకాలం ఐదుగంటలయేసరికి కొండ మూడు వంతులు ఎక్కేశాము. దారిలో మాకు ఎటువంటి సొరంగాలు కనిపించలేదు. కాని మేము నిరాశ చెందలేదు.

"సూర్యుడు అస్తమించేలోగా ఒక చదునయిన ప్రదేశం చూసి ఈ రాత్రికి అక్కడ మకాం వేద్దాం" అన్నాడు కిట్టూ. క్రిష్ణను మేమంతా 'కిట్టూ' అని పిలుస్తాము.

పావుగంట నడిచాక ఒక పెద్ద గుట్ట వెనుక ముఫ్ఫై గజాల చదునయిన ప్రదేశం కనిపించింది. అక్కడ చిన్న కాన్వాస్ టెంట్ వేశాం.

అరగంటలయేసరికి మెల్లగా చలిగాలి మొదలయింది. ఆ రాత్రికి గంగన్న బీన్స్ గింజలు ఉడకబెట్టి, మాంసం వేపుడు చేసాడు. ఎనిమిది గంటలకు భోంచేసి, రేపు ఏ ప్రక్క బయలుదేరాల్సింది ఒక అరగంట మాట్లాడుకుని నిద్రకుపక్రమించాము.

మేము మాతో రెండు డబుల్ బ్యారల్ గన్స్, నాలుగు డాగర్లు తెచ్చుకున్నాము. వాటిని పక్కలో వుంచుకొని పడుకున్నాము. ఉదయంనుంచీ నడచినందువల్ల కొద్ది సేపటికి నాకు నిద్రపట్టింది.

2

ఏదో శబ్దం వినిపించి హఠాత్తుగా ఉలిక్కిపడి నిద్ర లేచాను.

కొద్ది సేపటివరకూ నాకు అంత హఠాత్తుగా ఎందుకు మెలకువవచ్చిందో తెలియలేదు. చేతికున్న గడియారం చూసాను. రాత్రి రెండుగంటలయింది.

మళ్ళీ ఆ శబ్దం వినిపించింది. ఆ శబ్దానికే నాకు మెలకువ వచ్చింది.

టెంటు బయట చలిమంట కాచుకుంటున్న గంగన్న పరిగెత్తుతూ టెంటులోకి వచ్చాడు.

"దొరా పులి గాండ్రింపు విన్నారా. కొద్ది సేపట్లో ఈ ప్రాంతానికి పులి వస్తుంది. ఈ కొండ చుట్టుపక్కల పులులు ఎక్కువగా వున్నాయి. ఆ పులితోపాటు ఇంకొన్ని పులులు కూడా రావచ్చు" గాభరాగా వణుకుతూ చెప్పాడు గంగన్న.

ఇంతలో మరోసారి దగ్గరలో పులి గాండ్రింపు వినపడింది. ఆ శబ్దానికి కిట్టూ లేచాడు.

"మోహన్ ఏమిటా చప్పుడు?" బద్ధకంగా ఒళ్లు విరుచుకుంటూ అడిగాడు.

"పులి — మనమున్న చోటుకే వస్తున్నట్లుంది. ఈ గన్ తీసుకుని లోడ్ చెయ్" చెప్పాను, నేను రెండవ గన్ లోడ్ చేస్తూ.

అలికిడికి అరుణ్, ఇస్మాయిల్, మా ఇంకో నౌకరు మస్తాన్ లేచి కూర్చున్నారు. వారు అడక్కముందే పరిస్థితి వివరించి జాగ్రత్తగా వుండమని హెచ్చరించి, తుపాకీ తీసుకొని టెంటు బయటికొచ్చాను. నా వెనుక కిట్టూ ఇంకొక తుపాకీతో వచ్చాడు.

"మోహన్ నీవు ఆ చెట్టు చాటున మాటు వెయ్యి, నేను ఈ రాయి చాటున నించుంటాను" అన్నాడు కిట్టూ టెంటుకు కొద్దిగా ప్రక్కనున్న ఓ చెట్టు చూపిస్తూ.

సరేనని, టెంటులో వున్న మిగతావారిని కత్తులు పట్టుకుని జాగ్రత్తగా వుండమని హెచ్చరించి, ఇద్దరం చాటుకు వెళ్ళిపోయాం.

నిముషాలు గడుస్తున్నాయి. పులి వున్న అలికిడిలేదు. అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. పులి గాండ్రింపు కూడా విని పించడంలేదు. బహుశా, వేరే దారిలో వెళ్ళి వుంటుంది.

మరికొద్ది సేపు చూచి, టెంటువద్దకు వెళ్దామనుకొని ఒక అడుగు వేశాను. యథాలాపంగా టెంట్ వైపు చూసాను. అంతే— నా గుండె దడదడలాడింది. ఒక్క క్షణం భయంతో గుండె ఆగినట్లయింది.

టెంటు వెనుకనుండి పులి నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూ

వస్తుంది. నా కళ్ళు చీకటికి అలవాటుపడ్డందున పులి ఆకారం స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. అది ఆరడుగుల పొడవు మూడడుగుల ఎత్తుతో ఏమాత్రం ఆత్రం లేకుండా హుందాగా నడుచుకుంటూ టెంటుకి పదడుగుల దూరంలో ఆగింది.

టెంటులో వున్నవారు పులి ముందునుంచీ వస్తుందని చూస్తున్నారు కాబట్టి వారికి పులి కనిపించలేదు. కిట్టూ పులిని చూసాడో, లేదో తెలియలేదు.

తుపాకి పులివైపు గురిపెట్టాను. ఆ చీకటిలో దాని తల స్పష్టంగా కనిపించడంలేదు. పులి కడుపుకు గురిపెట్టి ట్రిగర్ నొక్కాను.

నిశ్శబ్దముగా వున్న ఆ కొండల్లో తుపాకి పేల్చగానే శబ్దము గట్టిగా ప్రతిధ్వనించింది. గుండు సూటిగా పులి కడుపులో దూసుకుపోయింది.

పులి భయంకరంగా గాండ్రించింది. నేను రెండోసారి దానికి గురిపెట్టేలోగా అది తుపాకీ శబ్దాన్ని బట్టి నావైపు వురికింది.

రెండోసారి ట్రిగ్గర్ నొక్కాను. కాని నా గురి తప్పింది. పులి వేగంగా నావైపు వస్తోంది. వున్న రెండు గుళ్ళూ కాల్చాను. తిరిగి లోడ్ చేసే సమయంలేదు. పరిగెత్తే అవకాశం అసలేలేదు.

పులి అయిదు గజాల దూరంనుండి పంజా ఎత్తి గాలిలోకెగిరింది. ఇక నా పని అయిపోయిందనుకొని భయంతో కళ్ళు మూసుకున్నాను.

'ధన్'మంటూ తుపాకి పేలింది. గాలిలో కెగిరిన పులి కప్పలా క్రిందికి పడింది. తుపాకి గుండు దాని తలలో దూసుకుపోయింది. అది గట్టిగా అరుస్తూ లేవ

పోయింది. ఇంతలో ఇంకొక బుల్లెట్ దాని ఎడమ కంటిలో దూసుకుపోయింది.

ఏమి జరుగుతుందో అర్థంకాక చూస్తున్న నాకు కిట్టూ గుండు చాటునుండి బయటకు రావటం కనిపించింది.

పులి కొద్దిసేపు గిలగిల తన్నుకొని నిర్జీవంగా పడి పోయింది.

టెంటునుండి అరుణ్, ఇస్మాయిల్, గంగన్నా, మస్తాన్‌లు బయటికి వచ్చారు.

కిట్టూ పులి తలను కాలితో అటూ ఇటూ ఆడించాడు. "చనిపోయింది. సారీ మోహన్ పులి రావటం చూడలేదు. పులి ఈ వైపునుండీ వస్తుందని చూస్తుండిపోయాను. ఏమైతేనేం, అపాయంనుంచీ తప్పించుకున్నాం" అన్నాడు నిట్టూరుస్తూ.

అంతలో, కొండలు మారుమ్రోగేట్లు అరుపులు విని పించాయి. ఈసారి ఒక పులి కాదు, అయిదారు పులుల గాండ్రింపులు నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చుకుంటూ వినిపించాయి.

"దొరా పులుల మంద వస్తుంది. తుపాకీ కాల్పులు విని అవి మన ప్రక్క రావచ్చు. మనమెక్కడ దాక్కున్నా వాసనపట్టి చంపుతాయి. ఒకేసారి అయి దారు వస్తే వాటిని తుపాకులతో కూడా ఎదిరించలేము" గజగజ వణుకుతూ కాళ్ళు స్వాధీనం తప్పినట్లు కూల బడ్డాడు గంగన్న.

ఈసారి పులి అరుపులు ఇంకా దగ్గర్లో వినిపించాయి.

"దొరా, మనం ఇక్కడినుంచి ఎంత త్వరగా బయ ల్దేరితే అంత మంచిది. అక్కడున్న చచ్చిన పులినిచూస్తే మనకోసం వెంటపడవచ్చు" అన్నాడు మస్తాన్ వంట సామాన్లు సంచిలో సర్దుతూ.

"క్విక్, త్వరగా సామాన్లు సర్దండి. అరుణ్ కమాన్. మనిద్దరం టెంటు పాక్ చేద్దాం. మీరిద్దరూ వారికి సామాన్లు సర్దటంలో సాయపడండి" అంటూ టెంటు వైపు పరిగెత్తాను.

చకచకా మా లగేజంతా సర్దేశాం. టెంటు మడత వేసి బాగ్‌లో పెడుతూంటే, దగ్గర్లో ఒక పులి దిక్కులు దద్దరిల్లేలా గాండ్రించింది.

"దొరా, పులులు దగ్గరికొస్తున్నాయి, త్వరగా కదలండి" అంటూ సంచి నెత్తుకుని పరుగుతీశాడు మస్తాన్.

తలా ఒక సామాను తీసుకుని మేము ఆ చీకటిలో, రాళ్ళు, ముళ్ళూ తొక్కుకుంటూ, తన్నుకుంటూ పరుగు తీశాం. పరుగెత్తుతూనే నా వద్ద వున్న గన్ లోడ్ చేశాను.

ఏటవాలుగా వున్న కొండపై ఎక్కువ వేగంతో పరిగెత్తటం సాధ్యంకాలేదు. ఆ చీకటిలో జాగ్రత్తగా సాధ్యమయినంత వేగంగా కొండను ఎక్కసాగాము. అలా ఎంత దూరం నడిచామో తెలియదు. కాని భయం దెబ్బకు అలుపు, ఆయాసం తెలియటంలేదు.

సూర్యుడు అరుణకిరణాలతో తూర్పున ఉదయించే సమయానికి మేము కొండపైకి ఎక్కేశాము. కొండ ఎక్కేంతవరకూ మేము ఎవరమూ మాట్లాడుకోలేదు. ఎక్కడా ఆగలేదు.

"అమ్మయ్యా, ఎలాగయితేనేం కొండ ఎక్కాము. ఆ పులులను తలచుకుంటే నా గుండె యిప్పటికీ దడదడలాడుతుంది" అన్నాడు అరుణ్ ఒక చెట్టుకింద కూలబడుతూ.

గంగన్నా, మస్తాన్‌లు కొండ రాళ్ళపై గొంతు కూర్చుని బీడీలు వెలిగించారు.

"గంగన్నా, నువ్వు ఈ కొండ ఎప్పుడూ ఎక్కలేదా?" అడిగాను సిగరెట్ పొగ వదులుతూ.

"ఎందుకు ఎక్కలేదు బాబూ, నా చిన్నతనంలో నేను గొర్రెల మందలను ఈ కొండలమీదనే మేపే వాణ్ని. కాని కొండ చివరి వరకూ ఎక్కడం ఇదే మొదటిసారి. అప్పట్లో ఈ కొండల్లో పులులు తోడేళ్ళు లేవు. పదేళ్ళ క్రితం మొదటిసారిగా గొర్రెలు కాస్తున్న ఇద్దరు కుర్రాళ్ళను పులులు చంపాయి. అది చూసి మిగతా పిల్లలు భయపడి అరచుకుంటూ ఊళ్ళోకి పరిగెత్తుకొచ్చి చెప్పారు. కత్తులూ, కటార్లు తీసుకుని మేము వెళ్ళేసరికి వాళ్ళ ఎముకలు తప్ప ఇంకేమీ మిగలలేదు. అప్పటినుంచీ ఈ కొండల దరిదాపులకు కూడా రావడం మానేశాము. ఏదో మీరిస్తున్న డబ్బుకు ఆశపడి, మీ దగ్గర తుపాకులున్నాయన్న ధైర్యంతో మేము మీ వెంట వచ్చామేకాని, ఈ కొండల్లో వున్న క్రూర జంతువుల గురించి తెలియక కాదు బాబు" అన్నాడు గంగన్న తుండుగుడ్డతీసి ముఖం తుడుచుకుంటూ.

"అయితే ఈ కొండల్లో తిరిగానంటున్నావు కదా, నీకు ఆ సొరంగం గురించి ఏమీ తెలియదా?" కుతూహలంగా అడిగాను.

"తెలీదు బాబు, కోసొరంగ్ చేరుకోవాలంటే ఈ కొండ అవతలివైపుకు దిగాలి అంటుండగా విన్నాను. ఆ సొరంగాన్ని బయటినుండి చూసినవారే చాలా తక్కువ. దానిలో కోటి దారులున్నాయని మా తాతలు చెప్పేవారు. అందుకే ఆ సొరంగాన్ని 'కోసొరంగ్' అని

పిలిచేవారట."

"అయితే మనం కొండ ఎక్కాం కదా, ఈ రోజు ఆ ప్రక్కనుండి దిగి వెతుకుదాం. మన అదృష్టం బాగుంటే ఒక్క రోజులో ఆ సొరంగం కనపడవచ్చు. మస్తాన్ త్వరగా టిఫిన్, టీ చేసివ్వు, ఓ గంట రెస్టు తీసుకుని బయలుదేరుదాం" అన్నాను ఒక కొండరాతిపై కూర్చుంటూ.

3

ఉదయం ఎనిమిది గంటలవరకూ విశ్రాంతి తీసుకుని తిరిగి ప్రయాణం సాగించాము. కొండ ఆవలివైపుకు దిగ నారంభించాము.

మేము ఎక్కినవైపుకన్నా దిగేవైపు కొండ చాలా ప్రమాదకరంగా వుంది. ముళ్ళచెట్లు గుబురులు, గుబురులుగా వున్నాయి. కొండ కొన్నిచోట్ల నిలువుగా వుంది. అలాంటిచోట తాళ్ళు కట్టుకుని దిగవలసి వచ్చింది.

కొండ దిగుతూ సొరంగం కోసం వెతుకుతున్నాము. ఎక్కేటప్పుడు ప్రయాణం జరిగినంత వేగంగా దిగేటప్పుడు జరగడంలేదు.

మా ముందు నడుస్తున్న మస్తాన్ వున్నట్టుండి ఆగి పోయాడు.

"బాబుగారు ఇటు చూడండి" నిలబడిన చోటునుండి క్రిందికి చూపిస్తూ అన్నాడు.

"ఏమిటి?" అంటూ అరుణ్ ముందుకు వెళ్ళాడు. వెనకనే నేను వెళ్ళాను. క్రిందికి చూస్తూనే నా కళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి.

"ఓ మై గాడ్, ఎన్ని పాములు!!" శాస్త్రి వెనక్కి

జరిగి వణుకుతూ అన్నాడు అరుణ్.

మేము నించున్న చోటుకు పది, పదిహేను గజాల క్రింద కొద్దిగా చదును ప్రదేశం వుంది. ఆ ప్రదేశంనిండా కొన్ని వందల పాములు ఒకదానిపై ఒకటి పడి పొర్లుతున్నాయి. ఆ పాములు రకరకాల రంగుల్లో వున్నాయి. అడుగునుండీ పదడుగుల వరకూ వున్న ఆ పాములు మెలికలు తిరుగుతూ పొర్లుతుండటం చూస్తూంటే ఎలాటి వారికైనా భయం కలుగక మానదు.

"నా జీవితంలో ఇంత భయంకరమైన దృశ్యం చూడలేదు" తడి ఆరిపోయిన గొంతుతో అన్నాడు ఇస్మాయిల్.

"కమాన్, మనమిక్కడుండడం ప్రమాదం. పాములు మనల్ని గమనించితే పైకి ప్రాకి రావచ్చు. త్వరగా వేరే త్రోవలో కొండ దిగుదాం" అన్నాడు కిట్టూ.

"దొరా! మనం ఈ దారిలో తప్ప మరే దారిలో కొండ దిగలేం. అటు చూడండి, ఎటు చూసినా కొండ నిలువుగా వుంది. దట్టంగా ముళ్ళచెట్లు ఆక్రమించుకున్నాయి. ఒకవేళ ఈ చెట్లు నరుక్కుంటూ దారి చేసుకు వెళ్ళినా, ఒక్క అడుగు పక్కకు పడితే అగాథంలో పడిపోతాం. అందునా ఆ ముళ్ళపొదల్లో కూడా పాములుండవచ్చు" అన్నాడు గంగన్న నిరుత్సాహంగా.

"అయితే, ఇప్పుడేమి చేద్దాం? వచ్చిన దారిలో వెనక్కు వెళ్దామా?" అన్నాడు అరుణ్.

"వెనక్కు వెళ్ళే ప్రశ్నలేదు. ఇక్కడ్నుంచి ఎలాగోలా ముందుకు వెళ్ళాల్సిందే. కావలిస్తే ఆ పాములను చంపయినా మనం ముందుకు పోవాలి" దృఢంగా అన్నాడు కిట్టూ సిగరెట్ అంటిస్తూ.

"ఇది చీమల పుట్ట కాదు కాలితో నలపడానికి. ఇన్ని పాములను మనం ఎలా చంపగలం" చిరాగ్గా అన్నాను పాములను చూస్తూ.

"దొరా, ఇవి సామాన్యమైన పాములు కావు. వీటిని జిగట పాములంటారు. ఇవి చాలా భయంకరమైన విష సర్పాలు. ఇవి గాలిలో ఎగిరి తోకపై నిలబడగలవు. ఈ పాములెప్పుడూ గుంపులు గుంపులుగా వుంటాయి. వాటికేదైనా అపకారం చేసి వాటి కళ్ళలో పడ్డామంటే మనలో ఎవరూ ఇక్కడినుండీ ప్రాణాలతో పోలేరు" మస్తాన్ భయంగా అన్నాడు.

"ఆల్ రైట్ మనం వెనక్కు వెళ్ళే ప్రశ్న లేదు. ఈ పాముల్ని చంపి ముందుకు పోలేము. ఈ కొండ దిగేందుకు ఇది తప్ప ఇంకే దారి లేదు. అయితే ఇప్పుడేమి చేద్దాం?" పాముల విన్యాసాలు గమనిస్తూ అన్నాడు ఇస్మాయిల్.

"ఇలా ఇక్కడ కూర్చునేకంటే ఎక్కడైనా దారి వుందేమో ప్రయత్నించడం మంచిది. మనం ముళ్ళ పొదలను నరుక్కుంటూ పోదాం. ఎక్కడయినా దిగేందుకు దారి కనిపించకపోదు" అని లేచాను.

శబ్దం కాకుండా మేము వచ్చిన దారిన కొంత దూరం కొండ ఎక్కి అక్కడినుంచీ ముళ్ళపొదలను నరుక్కుంటూ పక్కలకు నడిచాం.

ప్రక్కగా ఎంత దూరం వెళ్ళినా దిగేందుకు అనువయిన మార్గం కనిపించలేదు. అప్పటికే సూర్యుడు నడినెత్తినకొచ్చాడు.

కొంచెం చదునయిన ప్రదేశం చూసుకుని ముళ్ళచెట్టు చాటున మకాం వేశాం. గంగన్న మస్తాన్ వంట చేయసాగారు.

ఇస్మాయిల్ సిగరెట్ అంటించాడు. "ఇలాగయితే మనం ఆ సొరంగాన్ని చేరినట్లే. ఇప్పటికి ప్రొద్దుటినుండి కష్టపడి దిగినదానిలో సగం దూరం పైకెక్కాము. ఇలాగే ఇంకొంత సేపు ప్రయాణిస్తే తిరిగి కొండపైకి చేరుకుంటాము. ఎలాగోలా సాయంత్రం లోపల కొండ దిగే దారి కనిపెట్టాలి" అన్నాడు.

"నిజమే, మనం ప్రొద్దుటినుంచీ చేసిన ప్రయాణమంతా వ్యర్థమయింది. కాని క్రిందికి దిగటం ఎలా?"

"ఒక అయిడియా. ఆ కనిపించేచోట ముళ్ళపొదలు ఎక్కువగా లేవు. ఈ కొండపైన ఏ పెద్ద చెట్టుకో తాడు కట్టి దాన్ని పట్టుకుని క్రిందకు దిగుదాం, ఏమంటారు?" ఉత్సాహంగా అన్నాడు కిట్టూ.

"ఓ మై గాడ్, నీకేమైనా పిచ్చెక్కిందా. ఇక్కడి నుండి క్రిందికి దాదాపు నూరడుగుల లోతుంది. మనవద్ద నూరడుగుల తాడయితే వుండవచ్చుకాని, అది కొండలు దిగేందుకు పనికివచ్చేదికాదు. మధ్యలో తాడు తెగిపోతే? తాడు తెగకున్నా నూరు అడుగులు ఏ అధారం లేకుండా గాలిలో వూగుతూ క్రిందికి దిగడమంటే మాటలుకాదు" అగాధాన్ని చూస్తూ నమ్మలేనట్లు అన్నాడు అరుణ్.

"అంతకు మించి వేరే దారిలేదు....మనం తెచ్చిన తాడు నైలాన్ తాడు కాకున్నా చాలా గట్టి తాడు, సులభంగా తెగదు. తాడుకు అక్కడక్కడా ముడులు వేస్తే దిగడానికి అనువుగా వుంటుంది. కొద్దిగా కష్టపడితే సాయంత్రానికంతా మనం క్రింద వుంటాము" అన్నాను ఉత్సాహంగా.

ఎవరూ మాట్లాడలేదు. అందరూ ఆలోచనలలో మునిగిపోయారు.

అంతలో భోజనం తయారయిందని పిలిచాడు గంగన్న. భోజనం ముగించి ఒక గంట విశ్రాంతి తీసుకున్నాము.

మధ్యాహ్నం రెండు గంటలకు మా లగేజంతా పాక్ చేశాము. మేము దిగాలనుకున్న ప్రదేశం చుట్టుపక్కల వున్న ముళ్ళచెట్లను, పొదలనూ మస్తాన్ కత్తితో నరికేసాడు.

నేను బాగ్ లోంచి రెండు పెద్ద తాళ్ళు తీసాను. అవి ఒక్కొక్కటి వంద అడుగుల పొడవున్నాయి. వాటి రెంటిని గలిపి గట్టిగా ముడివేశాను.

తాడును కట్టడానికి దరిదాపుల్లో పెద్ద చెట్లేవీ కనిపించలేదు. అయిదు అడుగుల దూరంలో ఒక పెద్ద కొండరాయి వుంటే, దానికి తాటిని బలంగా కట్టాను. మేమంతా కలిసి ఆ తాటిని లాగిచూశాం. ఆ రాయి కదలలేదు. తాడు కూడా గట్టిగానే వుంది.

తాడు మెల్లగా లోయలోకి విడిచాము. అది క్రింది వరకూ సరిపోయి యింకా మిగిలింది.

"ముందు నేను దిగుతాను. ఆ తరువాత లగేజి దింపి మీరు దిగండి" అన్నాడు కిట్టూ.

తాటిని రెండుసార్లు గట్టిగా లాగి, మెల్లగా లోయలోకి కాళ్ళు విడిచి రెండు చేతులతో తాడు పట్టుకున్నాడు.

బరువు పడగానే తాడు కటకటమంటూ కొద్దిగా సాగింది. అందరం ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నాము. భయం లేదన్నట్లు తల వూపి మెల్లగా క్రిందికి దిగసాగాడు కిట్టు.

గాలిలో తాడు అటూ, ఇటూ వూగుతూ ముళ్ళ పొదలను తాకుతుంది. కిట్టూ సగం దూరంవరకు ఏకబిగిన

దిగి, తాటిముడిని కాలివేళ్ళమధ్య పట్టుకుని కొద్దిసేపు నిలుచుండిపోయాడు. అంత ఎత్తునుండీ దిగాలంటే చేతుల్లో బలం వుండాలి.

కిట్టూ నిమిషం తరువాత తిరిగి దిగనారంభించాడు. ఏ ఆటంకం లేకుండా లోయలోకి చేరి ఒక పెద్ద రాయిపైన నిలబడి తాటిని వూపాడు. కిట్టూ మా కళ్ళకు చాలా చిన్నగా అస్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాడు.

మస్తాన్ తాటిని పైకి చేదాడు. నేను తాడు ఎక్కడన్నా దెబ్బతినిందేమోనను చూశాను. ఎక్కడా దెబ్బ తినలేదు.

తాటి చివర మా లగేజివున్న రెండు సంచుల్లో ఒకదాన్ని కట్టి మెల్లగా అందరం కలిసి లోయలోకి విడిచాము. లోయలో దాన్ని కిట్టూ విప్పుకున్నాడు. అలాగే రెండవ సంచి కూడా పంపాము.

"మస్తాన్ ఈసారి నువ్వు దిగు" అన్నాను.

మస్తాన్ తాటిని గట్టిగా గుంజి, కొండ రాతికి నమస్కరించి దిగసాగాడు. ఎంతో అనుభవమున్నవాడిలా ఎక్కడా ఆగకుండా చకచకా దిగి రెండు నిమిషాల్లో లోయ చేరుకున్నాడు. తరువాత గంగన్న దిగాడు. మస్తాన్, గంగన్నలు నలభై ఏళ్ళు పైబడిన వాళ్ళు. వారిద్దరూ ఎంతో సునాయాసంగా క్రిందకు దిగారు.

"ఈసారి నేను దిగుతాను" అని తాడును పట్టుకున్నాడు ఇస్మాయిల్. ఇస్మాయిల్ సగం దూరం దిగాక తాడును కట్టిన కొండరాతికేసి చూసాను. అక్కడ కనిపించిన దృశ్యానికి నా వళ్ళు భయంతో జలదరించింది.

"అరుణ్" గట్టిగా అరిచాను ఆ రాతివైపు వురుకుతూ.

దిగేటప్పుడు తాడు అటూ ఇటూ వూగటంవలన రాతికి రాసుకుంటూ తాడు సగం తెగివుంది. ఇంక రెండే రెండు పొరలున్నాయి. ఏ క్షణానయినా తాడు తెగవచ్చు.

“అరుణ్, ఆ తాడిని గట్టిగా పట్టుకో” కంగారుగా అరిచాను.

తెగిన తాడికి కొద్దిముందర ఇద్దరం కలిసి తాడిని గట్టిగా పట్టుకున్నాము.

నా శరీరమంతా చెమటలు పడుతున్నాయి. ఒకవేళ తాడు తెగితే మేమిద్దరం ఆ తాడిని ఆపగలమా? మాకు పట్టుకునేందుకు ఏ ఆధారం లేదు. తాడు మా చేతినుంచీ జారితే ఇస్మాయిల్ లోయలో పడిపోతాడు. చూడటానికి ఎముకలు కూడా మిగలవు.

రెండు నిమిషాలు అలా ఊపిరి బిగించి తాడిని పట్టుకున్నాం. కొద్దిసేపటికి మా చేతికి తాడు తేలికగా తగిలింది. నేను లోయలోకి తొంగిచూశాను. ఇస్మాయిల్ లోయలో గంగన్న పక్కన నిలబడి వున్నాడు. గండం గడిచినందుకు హాయిగా గాలి పీల్చుకున్నాను.

తాడిని పైకిలాగి తెగిన దగ్గరికి తాడిని తీసివేసి, తిరిగి బలంగా రాతికి కట్టాము. తాడిని లాగిచూశాం. గట్టిగానే వుంది.

“నేను దిగుతాను” అని నా జవాబుకు ఎదురు చూడకుండా తాడు పట్టుకుని లోయలోకి జారాడు అరుణ్.

అరుణ్ సన్నగా గెడకర్రలా వుంటాడు. ఇంత ఎత్తునుంచి జాగ్రత్తగా దిగగలడా అని అనుమానించాను. నా అనుమానం నిరాధారమయింది.

చకచకా సగందూరం దిగి అక్కడ కొద్దిసేపు నిలిచి,

సునాయాసంగా క్రిందికి దిగిపోయాడు.

చివరగా నేను మిగిలాను.

తాటిని ఒకసారి పరీక్షించి, నెమ్మదిగా లోయలోకి జారాను. పావు భాగం దిగాను. తాడు అటూ ఇటూ కదులుతోంది. ఒకవేళ తాడు ఇంతకుముందులా తెగితే పైన చూసేందుకు ఎవరూ లేరు. దేవుని పైన భారంవేసి దిగసాగాను.

కొండలు ఎక్కటం, దిగటం నాకు కొత్తకాదు. నేను కాలేజిలో N.C.C. లో వున్నాను. N.C.C. క్యాంపులలో ఎన్నోసార్లు కొండలను ఎక్కిదిగాను. కాని ఈసారెందుకో భయమేస్తుంది.

లోయలోకి దిగేసరికి నాకు కొద్దిగా ఆయాసం వచ్చింది.

"మోహన్, ఈ తాటిని ఇక్కడే వుంచి పోదామా" అడిగాడు కిట్టూ.

"అంతకంటే ఏమిచేయగలం, మనం లాగినా ఈ తాడు రాదు. వెళ్ళేప్పుడు కొండ ఎక్కేందుకు వుపయోగపడుతుంది" అన్నాను కర్చీఫ్ తో ముఖం తుడుచుకుంటూ.

"అమ్మబాబోయ్, ఈ కొండను తాటితో వేరే ఆధారం లేకుండా ఎక్కడం నావల్లకాదు!" కొండ పైకి చూస్తూ అన్నాడు ఇస్మాయిల్.

కొండవైపు చూసాను. కళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి. మేము కట్టిన తాడు మొదలు కనిపించటంలేదు. ఈ కొండను తాటితో ఎక్కటం అసాధ్యంగా కనిపించింది.

"సరే! ఆ సంగతి తరువాత చూద్దాం. ప్రస్తుతం మన కార్యక్రమము గురించి ఆలోచిద్దాం" అన్నాడు

సిగరెట్ వెలిగిస్తూ.

"గంగన్నా కొద్దిగా టీ తయారు చేసివ్వు" అన్నాడు కిట్టూ ఒక రాతిపైన కూర్చుంటూ.

కొండనీడ లోయలో పడుతుంది. చల్లగా గాలి వీస్తోంది. సూర్యుడు కనిపించటంలేదు. శరీరం ఆ వాతావరణంలో హాయిగా రిలాక్సయింది.

"మస్తాన్, ముందు సంచీల్లోనుండీ గన్స్ బయటకు తియ్యి" అన్నాను ఆ ప్రశాంతతనుండీ తేరుకుని.

"ఎందుకూ?" అడిగాడు కిట్టూ.

"ఏ సమయంలోనైనా ఇటువైపు క్రూరమృగాలు రావచ్చు. అందుకే అన్ని సమాయాలలో తుపాకి చేతిలో వుండటం మంచిది."

మస్తాన్ తుపాకులు తీసి ఇచ్చాడు.

కొద్దిసేపటికి గంగన్న చిన్న అల్యూమినియం కప్పులతో టీ తెచ్చి యిచ్చాడు. టీ తాగి అరుణ్ తప్ప అందరం సిగరెట్లు అంటించాము. అరుణ్ కు సిగరెట్ అలవాటులేదు.

"టైమెంతైంది దొరా!" గంగన్న అడిగాడు.

వాచ్ చూసాను. నాలుగున్నర అయింది. అప్పుడే లోయలో చీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయి.

"ఈ రోజు మనం సారంగం వెతకలేము. ఈ రోజు రెస్టు తీసుకుని రేపు 'ఆపరేషన్ సారంగ్' అన్వేషణ ప్రారంభిద్దాం" అన్నాను.

"అవును. పొద్దుటినుండీ నడిచి, నడిచి కాళ్ళు పీకుతున్నాయి" కాళ్ళు జాడిస్తూ కిట్టూ అన్నాడు.

"ఈ ప్రశాంతతను చూస్తుంటే ఇక్కడినుండి వెళ్ళాలనిపించటంలేదు. పట్టణాలకు ఇక్కడికి ఎంత

లేదా. అక్కడ ఈ రమణీయమైన దృశ్యాలు, ఈ చల్ల గాలులు, ఈ నిశ్శబ్దత వుండవు" లోయ సౌందర్యం చూసి పరవశంగా అన్నాడు ఇస్మాయిల్.

నిజంగా లోయ ఎంతో రమణీయంగా వుంది. పెద్ద పెద్ద చెట్లు, పచ్చిక, రకరకాల పక్షుల కిలకిలలు. ఒక ప్రక్క పారుతున్న సెలయేరు ఎంతో మనోరంజితంగా వుంది.

"ఈ ప్రశాంతత వెనుక ఎన్ని విపత్రిములు, క్రూర జంతువులు వుంటాయో మీకు తెలీదు బాబు. జాగ్రత్తగా నడుచుకోకపోతే ఇలాంటి ప్రదేశాలలో ఒక్క రోజు కూడా బ్రతకలేము" కాళ్లు కడగటానికి సెలయేటివైపు పోతూ అన్నాడు మస్తాన్.

కమ్మగా వినిపిస్తున్న రకరకాల పక్షుల అరుపులు వింటూ అందరం ఆలోచనల్లో మునిగిపోయాం.

గంగన్న, మస్తాన్ కలసి టెంటు వేశారు.

ఆరుగంటలయేసరికి విపరీతంగా చలి మొదలయింది. గంగన్న అక్కడక్కడ ఎండు కట్టెలు ఏరి చలిమంట వేశాడు. అందరం మంటచుట్టూ కూర్చున్నాం.

ఏడుగంటలకల్లా భోజనం ముగించి, మా బాగ్‌లో వున్న దుప్పట్లు తీసికొని టెంటులో పడుకున్నాము.

చలికి మా దుప్పట్లు చాలటంలేదు. అయినా అలిసి వున్నందున వెంటనే నిద్రపట్టింది. ఆ రాత్రి ఎలాంటి అవాంతరాలు ఎదురవలేదు.

4

పక్షుల అరుపులకు నాకు మెలకువ వచ్చింది. అప్పుడు సమయం ఆరుగంటలు కావస్తుంది. లోయలో ఇంకా వెలుగు రాలేదు.

మస్తాన్, గంగన్న, ఇస్మాయిల్ టెంటు బయట చలిమంట ముందు కూర్చున్నారు. అరుణ్, కిట్టూ ఇంకా లేవలేదు.

నేను లేచి టెంటునుంచీ బయటకు వచ్చాను.

"రండి బాబూ" అంటూ కాస్త పక్కకు జరిగి కూర్చున్నాడు మస్తాన్.

చలిమంటముందు కూర్చుని మండుతున్న పుల్ల తీసి సిగరెట్ వెలిగించుకున్నాను.

"మోహన్, ఇంతకూ మనం ఆ సారంగాన్ని కనుక్కోగలమంటావా!" మఫ్లర్ తలకు చుట్టుకుంటూ సందేహంగా అడిగాడు ఇస్మాయిల్.

"మనం అందుకోసమేకదా ఇంతదూరం వచ్చింది. ఈ లోయ చుట్టుపక్కల ఎక్కడో వుండివుంటుంది. జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ పోతే దొరకవచ్చు. ఒకవేళ సారంగం కనపడకపోయినా నష్టంలేదు, కొన్ని రోజులు ఈ లోయ సౌందర్యాన్ని ఆస్వాదించి వెళ్ళిపోదాము."

ఇంతలో, అరుణ్ కిట్టూ లేచివచ్చారు.

అందరం టీ తాగి టవళ్ళు, సోప్ తీసుకుని సెలయేరు వైపు బయలుదేరాం. నేను టెంటునుంచి ఒక గన్ తెచ్చాను. సెలయేటికి నీటికోసం వచ్చిన ఏ క్రూర మృగాలయినా ఎదురుకావచ్చు. జాగ్రత్తగా వుండటం మంచిది.

సెలయేరు ప్రశాంతంగా పారుతుంది. నీరు వెచ్చగా వుంది. మొఖం కడుక్కుని టెంటువద్దకు తిరిగివచ్చాం.

పుల్కాలు, బటానీగింజల కూరతిని, కాఫీ తాగి లగేజ్ సర్దుకుని బయలుదేరేసరికి ఉదయం ఎనిమిదిగంటలయింది.

ముందు లోయ ఉత్తరపు దిక్కున బయలుదేరాం.

మేము లోనికిపోయేకొద్దీ దట్టమైన అడవి యెదురయింది. అలా చాలాదూరం నడిచాము. దారిలో రెండు సొరంగాలు కనిపించాయి. కాని అవి అయిదుగజాలకే అంతమయ్యాయి. నిరాశ చెందకుండా అలాగే అన్వేషణ సాగించాము.

వాచ్ చూసేంతవరకూ మధ్యాహ్నం ఒంటి గంట అయిందని తెలియనేలేదు. చిక్కటి అడవి కావటంవలన సూర్యుడు కనిపించటంలేదు. అడవిలో వెలుగుమాత్రం వుంది. మా దారిలో ఒక చిన్న వాగు యెదురయింది.

ఆ వాగు పక్కన భోజనంచేసి, ఒక గంట రెస్టు తీసుకున్నాము. తిరిగి ప్రయాణం మొదలయింది.

"సొరంగం కొండలో మలచబడిందని చెప్పావుకదా. ఒకవేళ దాని బిలం కూడా కొండ అంచుకే వుందేమో. మనం ఈ అడవిలో వెతికేబదులు, కొండ అంచున వెతుకుదాం" అన్నాడు అరుణ్.

దానికి అందరం అంగీకరించాం.

ఒక గంటసేపు నడిచి లోయకు ఒక ప్రక్కనున్న, కొండ అంచును చేరుకున్నాం. కొండ నిలువుగా ఎక్కేందుకు వీలుకాకుండా వుంది. కొండ అంచును అనుకుని నడవసాగాం.

అలా రెండు గంటలు కొండ అంచును పరిశీలిస్తూ నడిచాము. సాయంత్రం అయిదు గంటలయింది.

"మోహన్ అటు చూడు" గట్టిగా సంతోషంగా అరిచాడు కిట్టూ.

కిట్టూ చూపించినవైపు చూశాను. మాకు కొద్ది దూరంలో కొండకు పదడుగుల ఎత్తులో గుండ్రటి బిలం వుంది. అది దాదాపు ఆరడుగుల ఎత్తుంది. మనిషి సునా

యాసంగా దానిలో నడిచిపోవచ్చు.

"బాబయ్యా, అదే కోసారంగ్" ఉత్సాహంగా అన్నాడు గంగన్న.

"నీ కెలా తెలుసు గంగన్నా?"

"మా తాత చెప్పేవాడు బాబయ్యా, కోసారంగ్ బిలం దాదాపు ఆరడుగుల ఎత్తుంటుందని, అది భూమికి కాస్త ఎత్తులో వుంటుందని చెప్పేవాడు. మా తాతకు ఎవరో చూసినవారు చెప్పారట."

మస్తాన్ బీడి అంటిస్తూ అడిగాడు "సారంగ బిలం భూమికి పదడుగుల ఎత్తులో వుంది. ఆ సారంగాన్ని మీరు ఎలా చేరుకుంటారు?"

"అదేమంత పెద్ద పని కాదులే. ఇప్పటికే చీకటి పడింది. రేపు ఆ విషయం ఆలోచించవచ్చు. ముందు టెంటు వేయండి" అన్నాను.

అయిదు నిమిషాల్లో సారంగానికి పదిగజాల దూరంలో టెంటు వేశారు. మస్తాన్ టీ తయారుచేయసాగాడు.

టీ తాగుతూ రేపు ఈ సారంగ బిలంవరకు ఎలా ఎక్కవలసింది. సారంగంలో ఏమిచేయాల్సింది ఉత్సాహంగా మాట్లాడుకున్నాం.

"దొరా మీరు సారంగంలోకి పోయి తిరిగి ఎప్పుడు వస్తారు" అడిగాడు గంగన్న.

రామప్ప పాలెంలో గంగన్నను, మస్తాన్‌ను జీతానికి కుదుర్చుకున్నప్పుడే వారు సారంగం లోనికి రామని కచ్చితంగా చెప్పేశారు. ఆ సారంగం భయంకరమైనదని విన్నామని, కావలిస్తే మేము తిరిగి వచ్చేవరకూ సారంగ బిలంవద్దే వుంటాము కాని సారంగంలోనికి రాము అన్నారు.

"గంగన్నా మేము సారంగంనుంచీ రెండురోజులలో తిరిగివస్తాం. మీరు మా కోసం మూడు నాలుగురోజులు చూడండి అప్పటికే మేము తిరిగిరాకుంటే మీరు ఏదో ఒకదారిలో రామప్పపాలెం వెళ్ళిపొండి. మీకు ఒక తుపాకి విడిచిపోతాము" అన్నాను.

"అయితే మీకు తిరిగివస్తామన్న నమ్మకం లేదా బాబయ్యా" ఆశ్చర్యంగా నోరు తెరచి అడిగాడు మస్తాన్.

గట్టిగా నవ్వాడు కిట్టూ "పిచ్చివాడా, నమ్మకం లేకకాదు, ఒకవేళ మేము తిరిగిరావటం ఆలస్యమయితే మీరు వెళ్ళండి. మాకోసం ఎదురుచూస్తూ ఎన్నిరోజులని వుండగలరు. మేము తరువాత పాలెంలో కలుసుకుంటాం" అన్నాడు.

సరేనంటూ రాత్రికి వంటచేయటంలో నిమగ్ను లయ్యారు.

'కోసారంగ్' కనుగొన్న సంతోషంలో వోలు టూవరిన్ ఫుల్ బాటిలు ఖాళీచేశాం. నేను మాత్రం కొద్దిగా తీసుకున్నాను, రాత్రి ఏదైనా ఆపద ఎదురైతే రెడీగా వుండేందుకు. మేము తెచ్చుకున్న సీసాల్లో ఇంకా ఒకటి మిగిలింది.

5

ఉదయం ఎనిమిదిగంటలకల్లా కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని, టిఫిన్ తిని రెడీ అయ్యాం.

అడవిలోనుండి పదడుగుల పొడవున్న రెండు పెద్ద కొమ్మలను నరికి తెచ్చాడు గంగన్న. ఆ రెండు కొమ్మలను కత్తితో శుభ్రంగా చెక్కి వాసాల్లా తయారుచేశాడు. ఆ రెండు వాసాలను దగ్గరగా పెట్టి అడ్డంగా చిన్నచిన్న

కట్టెలు పెట్టి అడవి తీగలతో బిగించాడు. అది నిచ్చెనలా తయారయింది.

మా దగ్గరున్న ఆహారంలో మస్తాన్‌కు గంగన్నకు అయిదురోజులకు సరిపడేలా యిచ్చి మిగిలినవి పాక్ చేసుకున్నాం. మేం వచ్చేటప్పుడు మాతో విటమిన్ టాబ్లెట్లు, నీరు దొరకనిచోట దప్పిక వేయకుండా వుండేందుకు కావలసిన టాబ్లెట్లు తెచ్చుకున్నాం. సారంగంలో ప్రయాణించేప్పుడు ఆహారం లైట్‌గా వుండాలని మాతో బ్రెడ్, బటర్, జామ్ టిన్నులు తెచ్చుకున్నాం.

టెంటును గంగన్న వాళ్ళకే యిచ్చేశాము. దానితో మాకిక పనిలేదు.

గంగన్నకు తుపాకి ఎలా కాల్చాలో నేర్పాను. కొన్ని తూటాలు, ఒక తుపాకి వారికిచ్చాను. వారికి ఇవ్వవలసిన నాలుగువందల రూపాయలకంటే వంద రూపాయలు ఎక్కువ యిచ్చాను.

"చూడు గంగన్నా, మేము మూడు రోజులలో సారంగంనుంచి తిరిగిరాకుంటే, మీరు మాకోసం ఎదురు చూడక వెళ్ళిపొండి. మా గురించి ఎలాంటి ఆదుర్దా పడవద్దు. మాకేవైనా ఆపదలు ఎదురైతే ఎదుర్కొనేందుకు సన్నద్ధంగా వున్నాము" అన్నాను గంగన్నతో.

"నాకేమిటో భయంగా వుంది బాబు. మీరు ఆ సారంగంలోకి వెళ్ళాలని ఎందుకింత పట్టుదలగా వున్నారో అర్థంకావటంలేదు" గంగన్న సారంగంవైపు దిగులుగా చూస్తూ అన్నాడు.

"పరవాలేదు, మాకే ఆపదా రాదు. మా గురించి దిగులుపడవద్దు!"

"సరే, మీ ఇష్టం బాబు" అని నిచ్చెన తీసి సారం

గానికి అనించారు మస్తాన్, గంగన్నలు.

మేము లగేజిని మోసేందుకు వీలుగా నాలుగు చిన్న బాగ్‌లలో సర్దుకుని వీపుకు కట్టుకున్నాం. ముందు ఇస్మాయిల్ నిచ్చెన ఎక్కి సొరంగంలో అడుగుపెట్టి నిలబడ్డాడు. తరువాత అరుణ్, కిట్టూ ఎక్కారు.

"మూడు రోజులలో మేము రాకుంటే మీరు వెంటనే ఈ ప్రదేశం వదలి వెళ్ళిపోండి" చివరిసారిగా వారిని హెచ్చరించి, నేనూ నిచ్చెన ఎక్కి సొరంగ బిలంలో అడుగుపెట్టాను.

నిచ్చెన పైకి తీసుకుని సొరంగంలో ఒక మూల పెట్టాం. ఆఖరుసారిగా దిగులుగా చూస్తున్న గంగన్న మస్తాన్‌లకు చెయ్యి వూపి, సొరంగంలోనికి నడిచాం.

6

సొరంగం లోపల చమ్మగా వుంది. మా అందరి చేతుల్లో ఫైవ్ సెల్ టార్చిలున్నాయి. అందరివద్దా డాగర్‌లున్నాయి. నా భుజానికి డబుల్ బారల్ గన్ వ్రేళ్ళాడుతుంది.

సొరంగమంతా పక్షుల ఈకలు, దుమ్ముతో నిండివుంది. అందరి కాళ్ళకూ బూట్లున్నాయి కాబట్టి నడుస్తుంటే పెద్దగా చప్పుడవుతుంది. సొరంగం బాగా విశాలంగా వుంది. టార్చి వెలుగు ఎక్కువ దూరం ప్రసరించడంలేదు.

అందరం ఉత్సాహంగా ముందుకు సాగుతున్నాం. ఒక ఫర్లాంగ్ దూరం నడిచేసరికి సొరంగం వెడల్పు తగ్గిపోయింది. మేము ఒకరి వెనుక ఒకరం నడువవలసి వచ్చింది.

సొరంగం గోడలు కొద్దిగా తడిగా వున్నాయి. అదో రకమయిన మగ్గిపోయిన వాసన వస్తుంది. అరగంటలో

దాదాపు మైలు దూరం నడిచాం. దారిలో యెలాంటి ప్రాణులూ యెదురవలేదు.

వున్నట్లుండి అరుణ్ ఆగాడు. "నా బూటు క్రింద ఏమిటో మెత్తగా తగిలింది" అని టార్చ్ క్రిందికి వేశాడు. నా బూటు కింద కూడా ఏదో మెత్తగా తగిలింది.

టార్చ్ వెలుతురులో కిందికి చూసాను. అంతే— ఒళ్ళు జలదరించింది. 'ఓ మై గాడ్' అంటూ యెగిరి పక్కకు దూకాడు అరుణ్ కంపరంగా.

మా కాళ్ళక్రింద అడుగు పొడవున్న పాముపిల్లలెన్నో తిరుగుతున్నాయి. మా కాళ్ళక్రిందపడి చాలా పిల్ల పాములు నలిగిపోయాయి.

నాకు సన్నగా వణుకు పుట్టసాగింది. వీటి తల్లి పాము దగ్గరలోనే వుంటుంది. చనిపోయిన పాముపిల్లలనుచూస్తే అది మా వెంట పడవచ్చు. ఒకవేళ ఈ సొరంగమంతా పాములున్నాయేమో.

"మోహన్, క్విక్! త్వరగా ముందుకు పద. ఇంకా ఇక్కడుంటే నాకు మూర్ఛవచ్చేలా వుంది" అరిచాడు కిట్టూ.

అందరం పరుగుతీసాం. మా బూట్ల శబ్దం సొరంగంలో ప్రతిధ్వనిస్తోంది. మేము పరిగెడుతున్నా మా కాళ్ళక్రింద పడి చస్తున్నాయ్ పాము పిల్లలు. ప్రాణ భయంతో అలా రెండు ఫర్లాంగులు పరిగెత్తాం.

ఇప్పుడు కాళ్ళక్రింద ఏమీ తగలటంలేదు. ఆగి టార్చ్ వేసి చూసాను. దరిదాపులో, కనుచూపు మేరలో పాములు లేవు.

"గుడ్ గాడ్, యెంత ఆపద తప్పించుకున్నాం"

గుండె పైన చేయి వేసుకుంటూ అన్నాడు కిట్టూ

"ఆ పాము పిల్లలను తలచుకుంటే ఇప్పటికీ నాకు కంపరమెత్తుతుంది" అన్నాడు అరుణ్.

"పాములంటే నాకు భయంలేదు. కాని మనవల్ల ఎన్ని పాముపిల్లలు చనిపోయాయి. మనం కొద్దిగా జాగ్రత్తగా నడవవలసింది" చివింగం నోట్లో వేసుకుంటో అన్నాడు ఇస్మాయిల్.

"ముందు మనం చావనందుకు సంతోషించు, తరువాత తరువాత తీరిగ్గా జాలి చూపుదువుగానిని" అన్నాను విసుగ్గా.

ఇప్పుడు అందరం టార్చ్ వెలుగులో క్రింద చూసుకుంటూ నడుస్తున్నాం. అలా దాదాపు అయిదు మైళ్ళు నడిచివుంటాము, రేడియండైలు వాచ్‌లో టైం చూసాను. మధ్యాహ్నం రెండుగంటలు కావస్తోంది.

అక్కడ కాసేపు రెస్టుతీసుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నాం. అందరం జాగ్రత్తగా చుట్టూ పరీక్షించి క్రింద కూర్చున్నాము.

మా బాగ్‌లనుండి బ్రెడ్, బటర్ బయటకు తీసి రెండు స్లైయిజులు తిన్నాము.

"యెవరూ యెక్కువ తినకండి. ఇలాంటి ప్రయాణాలలో ఆహారం ఎంత లైట్‌గావుంటే అంత మంచిది" అన్నాను విటమిన్ టాబ్లెట్లు నోట్లో వేసుకుంటూ, ఆ టాబ్లెట్లవలన ఆకలి బాధ తగ్గి ఒంట్లో శక్తి వస్తుంది. దాహం కూడా కాదు. అందరూ టాబ్లెట్లు మింగారు.

అరగంట అక్కడ కూర్చుని తిరిగి బయలుదేరాం.

"మనం యెంతదూరం నడిచినా ఈ సొరంగం తరిగేలా లేదు" నీరసంగా లేచి నిలబడుతూ అన్నాడు అరుణ్.

"అప్పుడే అంత నిరుత్సాహపడితే ఎలా. ఇలాంటి అడ్వెంచర్లకు యెంతో ఓపికా, ఉత్సాహం అవసరం" కిట్టూ అన్నాడు సముదాయింపుగా.

"గంగన్న ఈ సొరంగంలో చాలా దారులున్నాయన్నాడుకదా. ఈ దారితప్ప వేరే దారి కనబడదేం!" కాళ్ళీడ్చుకుంటూ నడిచాడు ఇస్మాయిల్.

"ముందుముందు కనపడవచ్చు. ఇప్పుడు మనం వచ్చింది దాదాపు ఆరుమైళ్ళే కదా" అన్నాను.

"రానురాను ఆక్సిజన్ పర్సంటేజ్ గాలిలో తగ్గుతుంది" అన్నాడు కిట్టూ.

సాయంత్రం అయిదు గంటలవరకూ అలా నడుస్తూనే వున్నాం. యెంతదూరం నడిచినా సొరంగం తరగలేదు. సొరంగంలో పోనుపోను ఆక్సిజన్ తగ్గిపోసాగింది.

ముందు నడుస్తున్న కిట్టూ టక్కున ఆగిపోయాడు.

"మోహన్, సీ హియర్, యిక్కడ సొరంగం రెండుగా చీలింది" అన్నాడు.

నా టార్చ్ ఫోకస్ చేసి చూశాను. దక్షిణంవైపు ఇంకొక దారి కనిపించింది. అది సన్నగా ఒక మనిషి పట్టేంతగా వుంది.

"మనం ఇప్పుడు ఏ దారిలో వెళ్ళాలి" కొత్త దారిని చూస్తూ అన్నాడు అరుణ్.

రెండు నిమిషాలు ఏమీ నిర్ణయించుకోలేక అలాగే నిలుచున్నాం.

"మీరు ఆలోచించుకుని చెప్పండి. నా కాళ్ళు పీకుతున్నాయ్" అంటూ క్రింద సొరంగం గోడను ఆనుకుని కూర్చున్నాడు ఇస్మాయిల్.

"అమ్మా!" ఇస్మాయిల్ అరుపుతో సొరంగమంతా

దద్దరిల్లి పోయింది. కంగారుగా ముగ్గురం ఇస్మాయిల్ వైపు చూశాం. క్రిందపడి పొర్లుతున్నాడు.

"పాము కరచినట్లుంది. చుట్టూ వెతకండి" అరిచాను ఇస్మాయిల్ ను పైకి లేవదీస్తూ. ఇంకా బాధగా మూలుగుతున్నాడు. ఇస్మాయిల్ ను కూర్చుపెట్టేందుకు వీపుపైన చెయ్యివేశాను. వెంటనే గట్టిగా అరచి చెయ్యి వెనక్కు తీసుకున్నాను.

"ఏమిటి?" అడిగాడు కిట్టూ ఆతృతగా.

నా చేతిలో ఒకేసారి వంద సూదులు గుచ్చినంత బాధ కలిగింది. ఇస్మాయిల్ వీపుపైన టార్చివేశాను.

నా ఒళ్ళు జలదరించింది. ఇస్మాయిల్ వీపుపైన షర్టుకు తగులుకుని వందలకొద్దీ గొంగళిపురుగులున్నాయి. ఆకారం గొంగళి పురుగులా వున్నా వాటి తల మాత్రం పసుపు రంగుతో పెద్దగా వుంది. వాటి వెంట్రుకలు అంగుళం పొడవుగా సూదుల్లా వున్నాయి.

ఇస్మాయిల్ ఆనుకున్న సొరంగపు గోడకు టార్చ్ వేశాను. లక్షలకొలది గొంగళిపురుగులు గోడపైన పరుచుకొని వున్నాయి. కనుచూపుమేరకు గోడంతా దట్టంగా గొంగళిపురుగులతో నిండివుంది.

గొంగళిపురుగులంటే ముందే నాకు కంపరం. ఒకేసారి అన్నిటిని చూసేసరికి నా కళ్ళు బైర్లుకమ్మాయ్.

నా దగ్గరున్న కత్తితో ఇస్మాయిల్ షర్టు వీపు భాగం కోసి పురుగులు లేనిచోట పట్టుకుని గట్టిగా లాగాను. షర్టు వీపు భాగం మాత్రం రాలేదు, గట్టిగా కరుచుకుని వుంది. గొంగిళిపురుగుల వెంట్రుకలు షర్టు నుంచి వీపులో దిగబడి వున్నాయ్. రెండు చేతులతో షర్టు పట్టుకుని బలంగా లాగాను. షర్టు వూడి వచ్చింది.

దానికి దట్టంగా గొంగళిపురుగులున్నాయి. దూరంగా విసిరేసాను.

ఇస్మాయిల్ వీపంతా సన్నటి రంధ్రాలు పడి రక్తం కారుతుంది. బాధతో మూలుగుతున్నాడు.

"ఇలాంటి రాక్షసి గొంగళిపురుగులను ఎక్కడా చూడలేదు" వణుకుతున్న గొంతుతో అన్నాడు కిట్టూ, ఇస్మాయిల్ వీపుని చూస్తూ.

"వెంటనే మనం ఇక్కడి నుండి వెళ్ళిపోవాలి, కమాన్" అంటూ ఇస్మాయిల్‌ను లేపి భుజాన వేసుకున్నాను. ఇస్మాయిల్ బాగ్ కిట్టూ తీసుకున్నాడు. నొప్పివలన షాక్‌తో ఇస్మాయిల్ స్పృహ తప్పిపోయాడు.

సొరంగం రెండుగా చీలిన చోటుకు నడిచాం. ఒక దారిలో దట్టంగా, పుట్టలు పుట్టలుగా గొంగళిపురుగులున్నాయి. ఆ దారిని విడిచి ఇరుకుగా వున్న ఇంకొక దారిలో ప్రయాణించాము.

అర మైలు నడిచేవరకూ ఎవరూ మాట్లాడలేదు. పోను పోనూ సొరంగం వెడల్పయింది. చదునుగా వున్న ప్రదేశం చూసి ఇస్మాయిల్‌ను కిందికి దించాను. అరుణ్ తన బాగ్‌లో వున్న ఫస్టుఎయిడ్ బాక్స్ తీసి ఇస్మాయిల్ వీపును శుభ్రంగా దూదితో తుడిచి పెన్సిలిన్ ఆయింట్‌మెంట్ పూశాడు. స్మెల్లింగ్ సాల్టు వాసన చూపేసరికి ఇస్మాయిల్ కొద్దిగా కదిలాడు. నిమిషం తరువాత బాగా స్పృహ వచ్చింది. మెల్లగా లేచి కూర్చుని బెరుగ్గా చుట్టూ చూశాడు.

"మనం ఆ ప్రదేశం వదలి వచ్చాం. ఇక భయంలేదు" అన్నాడు కిట్టూ బెదురుగా చూస్తున్న ఇస్మాయిల్‌తో.

"నడవగలవా?" అడిగాను.

ఇస్మాయిల్ మెల్లగా లేచి నిలుచున్నాడు. రెండడుగులు వేసి "నడవగలను, కొద్దిగా నీరసంగా వుంది, అంతే" అన్నాడు.

ఫస్టుఎయిడ్ బాక్సునుండి రెండు ఆంటీసెప్టిక్ టాబ్లెట్లు, ఒక కాంపోజ్ తీసి మింగించాను, తరువాత తన బాగ్ నుండి కొత్త షర్టుతీసి వేసుకున్నాడు.

అప్పటికే రాత్రి ఎనిమిదిగంటలయింది.

"ఈ రాత్రికి ఇక్కడ పడుకుని, ఉదయం బయలుదేరుదాం, ఇస్మాయిల్ కు కూడా విశ్రాంతి అవసరం" అన్నాను.

అందరూ అంగీకరించారు.

బ్రెడ్ కు జామ్, బటర్ పూసుకునీ తిని దాహం కాకుండా వాటర్ ఎ వేసివ్ టాబ్లెట్లు మింగాము. బాగ్ ల నుండి దుప్పట్లు తీసుకుని పరుచుకుని పడుకున్నాం. నా భుజానికున్న గన్ తీసి పక్కన పెట్టుకున్నాను.

అలసిన శరీరానికి వెంటనే నిద్రపట్టింది.

7

ఉదయం ఆరుగంటలకు అందరం లేచాము.

మేము సారంగంలోకి వచ్చి ఒక రోజయింది.

మావద్దవున్న కొద్దిపాటి నీటితో ముఖాలు కడుక్కుని, బ్రెడ్ తిని బయలుదేరేసరికి సరిగ్గా ఏడుగంటలయింది.

"ఇలా ఇంకా ఎంతదూరం నడవాలి. ఈ సారంగానికి అంతే కనిపించటంలేదు. ఇక్కడినుండి మనం వెనక్కు తిరగటం మంచిది" నిరుత్సాహంగా అన్నాడు ఇస్మాయిల్.

"డోంట్ టాక్ రబ్బిష్, ఈ సారంగం అంతు

తెలుసుకోకుండా వెనక్కు తిరిగే ప్రశ్న లేదు" భుజానికి బాగ్ తగిలించుకుంటూ దృఢంగా అన్నాడు కిట్టూ.

కిట్టూ వైపు కోపంగా చూశాడు ఇస్మాయిల్. "నో, నేనిక ముందుకు నడవను. మీరు కావాలంటే వెళ్ళండి. నేను ఇక్కడినుండి వెనక్కు వెళ్ళిపోతాను" అన్నాడు విసురుగా వెనక్కు తిరుగుతూ.

"డోంట్ యాక్టు లైక్ ఎ ఫూల్ ఇస్మాయిల్, మనం నలుగురం కలిసివచ్చాం, కలిసే పోదాం. ఈ రోజు మధ్యాహ్నం వరకు ప్రయాణించి అప్పటికీ సొరంగం అంతం కాకుంటే అప్పుడు వెనక్కు తిరిగి వెళ్దాం. ఇన్ని కష్టనష్టాలకు వోర్చి ఇందదూరం వచ్చి ఇప్పుడు అర్థాంతరంగా వెనక్కు తిరగటం బాగుండదు" సముదాయింపుగా ఇస్మాయిల్‌తో అన్నాను.

ఇస్మాయిల్ ముఖం ముడుచుకుని మౌనంగా వుండి పోయాడు.

"ఓ.కె. లెటస్ స్టార్టు!" ముందుకు నడుస్తూ అన్నాను.

రెండు గంటలసేపు ఏకాగ్రతతో నడిచాం. అంత వరకూ ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

"ఓ మై గాడ్, ఇక్కడ సొరంగం తిరిగి రెండుగా చీలింది. సొరంగంలో ఇన్ని దారులుంటే తిరిగివచ్చేటప్పుడు దారి తప్పిపోతాం" ఆందోళనగా అన్నాడు అరుణ్.

"పరవాలేదు, మనం వచ్చేదారిలో అక్కడక్కడా చాక్‌పీస్‌తో గుర్తులు పెట్టాను" అన్నాడు కిట్టూ. బాగ్ నుండి చాక్‌పీస్ తీస్తూ.

ఏంచేయాలని రెండు నిమిషాలు ఆలోచించాను.

చివరకు ఒక ఉపాయం తట్టింది.

"కిట్టూ నీవు ఆ సొరంగం గుండా బయలుదేరు. నేను ఈ దారిలో బయలుదేరుతాను. సరిగ్గా పదినిమిషాలు వేగంగా నడిచి ఆ మార్గం ఎలా వుందో చూసి తిరిగి ఇక్కడకు రా. సొరంగం దారిలో మళ్ళీ చీలితే నీవు ఆ దారిలో వెళ్ళకుండా వెనక్కు రా. నేను కూడా అలాగే చేస్తాను" చెప్పాను కిట్టూకు.

సరేనని కిట్టూ వెంటనే బయలుదేరాడు. నేను ఇంకొక దారిలో బయలుదేరాను.

నేను వెళుతున్న దారి నాలుగడుగులు వెడల్పు ఏడు అడుగుల ఎత్తు వుంది. బాటరీలు త్వరగా అయిపోకుండా వుండేందుకు టార్చ్ అప్పుడప్పుడు వేస్తూ, ఐదు నిమిషాలు గమ్యంలేని ప్రయాణంచేశాను. ఉన్నట్టుండి టార్చివెలుగు దారికడ్డంగా వున్న కొండరాతిపై పడింది. చుట్టూ చూశాను. ముందుకు పోయేందుకు ఎలాటి దారీ లేదు. ఆ సొరంగం అక్కడికి అంతమయింది.

వెంటనే వెనక్కు వచ్చి అరుణ్ తో ఇస్మాయిల్ తో ఆ విషయం చెప్పాను. మేమంతా కిట్టూ కొరకు ఆత్రుతగా ఎదురు చూడసాగాం.

పదిహేను నిమిషాల తరువాత కిట్టూ వెనక్కు వచ్చాడు.

"ఈ దారిలో నేను నడిచినంతవరకు ఎలాంటి అడ్డంకులూ లేవు. నీవు వెళ్ళినదారి ఎలా వుంది?" అడిగాడు నన్ను.

చెప్పాను. "సరే అయితే ఈ దారిలోనే వెడదాం" అంటూ చాక్ పీస్ తో అయిదారుచోట్ల గుర్తులు పెట్టాడు కిట్టూ.

మళ్ళీ మా అన్వేషణ ప్రారంభమయింది.

ఈసారి అరుణ్ ముందు బయలుదేరాడు. ఒక టార్చి మాత్రమే ఉపయోగిస్తూ ఒకే వేగంతో నడుస్తున్నాం.

దారిలో ఎన్నో సొరంగాలు ఎదురయ్యాయి. మా అదృష్టంకొద్దీ ఏ తప్పుదారీ ఇరవై గజాలకు మించిలేదు. ఒకవేళ తప్పు సొరంగంలో వెళ్ళినా అది కొద్దిదూరం లోనే మూసుకుపోవటంతో తిరిగి వెనక్కు వచ్చి అసలు సొరంగం దారిలో ప్రయాణించసాగాము.

అలా చాలా దూరం ప్రయాణించాం. సొరంగం అంతు చిక్కటంలేదు. వెనక్కు వెళ్ళటం గురించి మళ్ళీ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

రాత్రి ఏడుగంటలవరకు ప్రయాణించి, చివరికి ఒక చోట కూలబడ్డాం.

“మోహన్, ఈ సొరంగానికి అసలు అంతున్నట్లు లేదు. మనం ఇప్పటికి దాదాపు ముప్ఫైమైళ్ళు వచ్చాం కాని దీని గురించి మనకు ఏమీ తెలియటంలేదు. మనం ఏ దిక్కుకు వెళుతున్నామో కూడా తెలియటంలేదు. ఇలా గుడ్డిగా ముందుకు వెళ్ళటంకంటే వెనక్కు తిరగటం మంచిది” బేగ్ నుండి దుప్పటితీస్తూ అన్నాడు అరుణ్.

అరుణ్ అన్న మాటలు నిజమేననిపించింది. నిజానికి పోనుపోను గాలి కూడా తక్కువవుతుంది. మేమంతా ఊపిరి భారంగా పీలుస్తున్నాము.

“కిట్టూ, ఇక ముందుకు వెళ్ళటంలో నాకు కూడా ప్రయోజనం కనిపించటంలేదు. ఈ సొరంగం కొన్ని వందల మైళ్ళు పొడుగు వుండవచ్చు. అలాంటప్పుడు మనం ఎంత దూరం వెళ్ళినా లాభంలేదు. మొండిగా ఆలోచన లేకుండా ముందుకుపోతే కోరి ఆపదలు తెచ్చుకుంటాం.

మనవద్ద వున్న ఆహారం టాబ్లెట్లు ఇక మూడు రోజులకు మాత్రం సరిపోతాయి. రేపు ఉదయం నిద్రలేస్తూనే వచ్చిన దారిలో వెనక్కు వెళ్ళిపోదాం, ఏమంటారు?" అందరిని టార్చ్ వెలుగులో చూస్తూ అడిగాను. మావద్ద వున్న నాలుగు టార్చ్‌లలో ఒకదానిలో సెల్సు పూర్తిగా అయిపోయాయి. రెండోది గుడ్డిగా వెలుగుతోంది.

"నాకు కూడా అంతకుమించి దారి కనబడ్డంలేదు" భారంగా నిట్టూర్పు విడిచి అన్నాడు కిట్టూ.

మరునాడు ఉదయం లేస్తూనే వెనక్కు ప్రయాణం చేయాలని నిశ్చయించుకున్నాం.

భోజనంచేసి నిద్రకుపక్రమించాం.

ఏదో సాధించాలని వచ్చిన మాకు నిరాశ ఎదురయింది. యెవరూ ఇంతవరకూ ప్రవేశించని ఈ సొరంగంలో మేము ధైర్యంగా దాదాపు ముప్పైమైళ్ళు వచ్చాం. అదే మాకు మిగిలిన తృప్తి. మెల్లగా నిద్ర నన్నావహించింది.

8

ఉన్నట్టుండి నాకు మెళుకువ వచ్చింది. గడియారం చూశాను. తెల్లవారు జాము నాలుగు గంటలయింది. నాకు వాతావరణంలో ఏదో తేడా కనిపించింది. యెక్కడినుండో వేడిగాలివచ్చి మమ్మల్ని తాకుతుంది.

కిట్టూ కూడా లేచాడు. "మోహన్ ఏమిటిది?" అడిగాడు.

"తెలీదు. యెక్కడినుండో అప్పుడప్పుడూ వేడిగాలి వస్తుంది. రాత్రి మనం పడుకున్నప్పుడు వాతావరణం ఇంత వేడిగా లేదు."

ఇంతలో అరుణ్, ఇస్మాయిల్ కూడా లేచారు.

మళ్ళీ ఒకసారి గాలితెర వచ్చి మమ్మల్ని తాకింది. గాలితో పాటు ఏదో శబ్దం కూడా వస్తోంది.

నా దగ్గరున్న టార్చ్ వెలిగించి, చుట్టూ చూశాను. నల్లటి సారంగం గోడలు తప్ప ఏమీ కనిపించలేదు.

"అందరూ బాగ్‌లు పాక్ చేసుకుని రెడీగావుండండి. ఇప్పటినుండీ మనం వెనక్కు ప్రయాణిస్తే రాత్రికల్లా మనం వచ్చిన దార్లో అడవిచేరి గంగన్న వాళ్ళను కలవవచ్చు" అన్నాను దుప్పటి మడతవేస్తూ.

అందరం బాగ్‌లు భుజాలకు తగిలించుకుని లేచి నిలుచున్నాం.

ఇంతలో, మేం వచ్చినదారిలో 'బుస్'మని శబ్దం వినిపించింది. శబ్దంతో పాటు వేడిగాలి వచ్చి మా ముఖాలను తాకింది.

మరలా టార్చ్ వెలిగించి శబ్దం వచ్చిన వైపు చూసాను. అప్పుడు మసగ్గా కనిపించింది. నల్లటి ఆకారంలో మనిషికన్నా లావున్న జంతువేదో ప్రాక్కుంటూ మావైపు వస్తోంది.

నా గుండె జల్లుమంది. "మై గుడ్ నెస్, ఏమిటిది?" వణికే గొంతుతో అడిగాడు ఇస్మాయిల్.

ఇప్పుడు రెండు ఆకారాలు కనిపిస్తున్నాయి.

కెవ్వున అరిచాడు అరుణ్. "అవి కొండచిలువలు. రెండు జంటగా కలిసి వస్తున్నాయి."

ఇప్పుడు వాటి ఆకారాలు బాగా కనిపిస్తున్నాయి. కొండచిలువ ఒక్కొక్కటి ఇద్దరు మనుషుల లావులో వుంది. కనుచూపు మేరకు వాటి శరీరమే కనిపిస్తోంది. వాటి పొడవు దాదాపు నలభై అడుగులుండవచ్చు.

ముందు వస్తున్న కొండచిలువ వికృతంగా నోరు తెర

చింది. దాని నోరు మనిషిని సునాయాసంగా మింగగలిగినంత వుంది. దాని నోటినుండి బుస్ మని శబ్దంతో పాటు, వేడిగాలి మావైపు దూసుకొచ్చింది.

అవి మాకు ముప్పై గజాలదూరం వరకూ వచ్చాయి. మేము వచ్చిన దారిలో తిరిగి వెళ్ళాలంటే వాటిని దాటుకునే వెళ్ళాలి.

వాటిని చూస్తూనే నా శరీరం చల్లబడింది. కాళ్ళు భూమికి కరుచుకుపోయాయి. ఎలాగో నోరు పెగల్చుకుని "కమాన్, లెటస్ రన్ ఫర్ లైఫ్. ఈ స్థలాన్ని వదలి వెంటనే వెళ్ళిపోవాలి" అరిచాను.

అందరూ నాలాగే మంత్రముగ్ధుల్లా ఏమిచెయ్యాలో తెలియక నిలుచున్నారు. నా అరుపుకు అందరిలో చలనం వచ్చింది. అడవి చేరుకోవాలన్న ఆలోచన వెనక్కి నెట్టి అందరం ప్రాణాలరచేతిలో పెట్టుకుని కొండచిలువలకు దూరంగా పరిగెత్తసాగాము.

అలా దాదాపు రెండు గంటలు ఏకబిగిన ప్రాణభయంతో పరిగెత్తాం.

నీరసంతో ఆయాసంతో ఆగకుండా రెండుగంటలు పరిగెత్తేసరికి, నా గొంతులో తడి ఆరిపోయి, కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. తలపోటు ప్రారంభమయింది.

"కొండచిలువలు వెనక్కిపోయుంటాయి, మనం కొద్దిసేపు ఆగుదాం" అన్నాడు కిట్టూ వొగరుస్తూ.

అందరం ఆగిపోయాం. అందరూ నోటితో గాలి పీలుస్తున్నారు.

"ఇక మనం వెనక్కి వెళ్ళాలన్న ఆలోచన వదులుకోవాలి. ముందు అనంతమయిన సారంగం, వెనుక భయంకరమైన కొండచిలువలు ఎటువెళ్ళినా మనం ప్రాణాలతో

బయటపడటం అసంభవం. చివరికి మన ఎడ్వెంచర్ ఈ విధంగా ముగిసింది" నిర్లిప్తంగా అన్నాడు అరుణ్.

"అసలు కొండచిలువలు ఈ సొరంగంలో ఎలా వున్నాయి. వాటికి ఈ సొరంగంలో ఆహారం యెక్కడి నుండి దొరుకుతుంది" కింద కూర్చుంటూ అడిగాడు కిట్టూ.

"అవి ఈ సొరంగంలో వున్న చిన్న సొరంగాల్లో యెక్కడో పడుకుని వుంటాయి. అవి ఒకసారి ఆహారం తీసుకుంటే కొన్నిరోజులపాటు మజ్జుగా పడివుంటాయి. మన అలికిడికి, వాసనకు అవి లేచి మనవెంట పడివుండ వచ్చు" అన్నాను బాగ్ కిందపెట్టి చెమట తుడుచు కుంటూ.

"ఏది ఏమైనా మనం వెనక్కు వెళ్ళలేము. ముందుకు వెళ్ళవలసిందే" తెగింపుగా అన్నాడు ఇస్మాయిల్.

బయటకు మేమెంత గంభీరంగా వున్నా, మా అందరికీ ప్రాణాలతో బయటపడగలమన్న ఆశ నశిం చింది.

"మీకెవరికైనా ఆ శబ్దం వినపడిందా" హఠాత్తుగా తుపాకీ చేతికి తీసుకుంటూ అడిగాడు కిట్టూ.

"ఏమిటి?" నీరసంగా ప్రశ్నించాను.

శబ్దం చేయద్దు అన్నట్లు చేయి చాచాడు కిట్టూ. అందరం నిలుచున్నాం.

నిశ్శబ్దతను చీల్చుకుంటూ బుస్‌మంటూ శబ్దం వినిపిం చింది. పరిచయమైన ఆ శబ్దం వింటూనే ఇస్మాయిల్ చేతిలోని టార్చ్ వెలిగింది. ఫైవ్ సెల్ టార్చ్ వెలుగులో సొరంగం దాదాపు అర ఫర్లాంగ్ దూరం కనిపిస్తుంది.

అక్కడ కనిపించిన దృశ్యం మాలో ఏదైనా చివరి ఆశంటూ మిగిలివుంటే దాన్ని కూడా ధ్వంసం చేసింది.

కొండచిలువలు రెండు వికృతంగా నోరు తెరచి మా వైపు వస్తున్నాయి.

"ఇవి మనం ఎంతదూరం వెళ్ళినా విడిచేలా లేవు. ఎంత దూరం పరిగెత్తినా కొన్ని గంటల్లో నీరసపడి పోతాం. అప్పుడయినా వీటికి ఆహారం కావాల్సిందే కాబట్టి వీటిని తుపాకీతో ఇక్కడే ఎదుర్కోవటం మంచిది" దృఢనిశ్చయంతో అన్నాను.

"అవును. తుపాకి వాటి తలకు గురిపెట్టి కాలుస్తాను. మన అదృష్టం బాగుంటే ఒకవేళ అవి చావకున్నా ఇక్కడే ఆగిపోవచ్చు" అన్నాడు కిట్టూ, ఒక కాలు వెనక్కు చాచి మోకాలిపై కూర్చుని డబల్ బారల్ గన్ గురి పెడుతూ.

నేను బాగా పవరున్న టార్చ్ తీసుకుని ముందు వస్తున్న కొండచిలువ తలపై వేశాను. వాటి చలనంతో పాటు నా టార్చ్ వెలుగు కూడా ప్రయాణిస్తోంది.

అరుణ్, ఇస్మాయిల్ డాగర్‌లు చేతపట్టుకుని నిలుచున్నారు. డాగర్‌లు కొండచిలువను ఏమీ చేయలేవని మాకు తెలుసు. కాని పోరాడకుండా ప్రాణాలు వదలాలని మాకు లేదు.

కొండచిలువను పదిగజాల దూరానికి రానిచ్చి ట్రిగర్ నొక్కాడు కిట్టూ.

కిట్టూ చేతిలో గన్ గురితప్పటం నేనింతవరకూ చూడలేదు.

'ధన్'మన్న శబ్దంతో సారంగం ప్రతిధ్వనించింది.

వికృతంగా నోరు తెరుచుకుని ముందువస్తున్న కొండ చిలువ నోటినుండి రక్తం ఫౌంటెన్‌లా చిమ్మింది. గుండు సూటిగా దాని నోటిలో దూసుకుపోయింది.

అది తల విసురుగా విదిలించింది. తల సొరంగం గోడకు కొట్టుకోసాగింది. దాని వేగం పూర్తిగా తగ్గిపోయింది.

టార్చ్ పట్టుకున్నా నా చేయి వణుకుతోంది. ఎంత గుండె ధైర్యమున్న మనిషికైనా భయంకరంగా మెలికలు తిరుగుతున్న కొండచిలువను అంత దగ్గరనుండి చూస్తే భయంపుడుతుంది. టార్చ్ రెండు చేతులతో పట్టుకున్నాను.

అది బుసకొట్టినప్పుడల్లా వేడిగాలి మా వైపు మోసుకొస్తోంది.

గురిచూసి మళ్ళీ ట్రిగర్ నొక్కాడు కిట్టూ. గుండు దాని ఎడమ కంటిలో దూసుకుపోయింది. దాని కన్ను రక్తం ముద్దలా తయారయింది.

కొండచిలువ శరీరమంతా బాధతో మెలికలు తిరగసాగింది. అది తలతో కొట్టినప్పుడల్లా సొరంగం అదురుతోంది.

త్వరత్వరగా గన్ లోడ్ చేశాడు కిట్టూ. ఇంతలో రెండవ కొండచిలువ కనుమూపు మేరకు వచ్చేసింది.

దాన్ని గురిచూసి కాల్చబోయాడు కిట్టూ.

ఇంతలో అనుకోని అవాంతరం ఎదురయింది.

రెండవ కొండచిలువను చూస్తూనే ఇస్మాయిల్ గజగజ వణకసాగాడు.

ఇస్మాయిల్ చేతిలోని టార్చ్ జారి కిట్టూ చేతిపైన పడింది.

ట్రిగర్ నొక్కబోతున్న కిట్టూ, చేతిపైన టార్చ్ పడటంతో ఉలిక్కిపడి గన్ పైకి లేపాడు. బుల్లెట్ రిలీజయి సొరంగం పైకప్పును తాకింది.

సొరంగ పైకప్పునుండి సన్నని రాళ్ళు క్రిందపడ సాగాయి. కొద్ది సేపటికి పెద్ద పెద్ద రాళ్ళు వర్షంలా పై నుంచి పడసాగాయి. మేము ఏమి జరుగుతుందో ఆలోచించేలోపునే మేము వచ్చినవైపు సొరంగం మార్గం పూర్తిగా కొండరాళ్ళతో మూసుకుపోయింది. రాళ్ళ క్రింద కొండచిలువలు సమాధి అయ్యాయి.

సొరంగంనుండి బయటకు వెళ్ళడానికి మాకు తెలిసిన ఒక్క మార్గం కూడా పూర్తిగా మూసుకుపోయింది.

ఇప్పుడు మేము సొరంగంలో బందీలం.

9

సొరంగం కూలిపోవటం చూసి అందరం నిస్త్రాణంగా నిలబడిపోయాం. ఇస్మాయిల్ ముందు ఆ షాక్ నుండి తేరుకున్నాడు.

"సారీ ఫ్రెండ్, నావల్లే ఇలా జరిగింది. నా చేతిలో టార్చ్ జారిపోకుంటే ఇలా జరిగేది కాదు, కొండచిలువలను చంపి బయటపడే వాళ్ళం. నావల్ల మనమంతా ఇక్కడ జీవసమాధి కావలసి వస్తోంది" బాధతో అన్నాడు ఇస్మాయిల్.

"నో. ఇందులో నీ తప్పేంలేదు. ఈ ప్రోగ్రాం వేసింది నేను. మన ఈ దురదృష్టానికి కారణం నేను. నేను మిమ్మలను ఈ సొరంగానికి తీసుకురాకుంటే మనమంతా మన వూర్లో హాయిగా ఉద్యోగాలు చేసుకుంటూ బ్రతికే వాళ్ళం. నావల్లే మీరంతా ఈ ఊబిలో ఇరుక్కుపోయారు" ఆవేదనతో అన్నాను.

"ఎవరూ దీనికి బాధ్యులు కారు. మనమంతా సరదా పడి వచ్చాం. కాని అనుకోని అవాంతరాలు ఎదురయ్యాయి. ఇలా అవుతుందని యెవరికేం తెలుసు"

ఓదార్పుగా అన్నాడు అరుణ్.

"మనమింకా చనిపోలేదు, అప్పుడే ఎందుకలా బాధ పడతారు. శక్తి వున్నంతవరకూ ఈ సొరంగంలో ఇలాగే ప్రయాణిద్దాము. మన అదృష్టం బాగుంటే సొరంగం త్వరలోనే అంతమై మనం బయటి ప్రపంచంలో పడవచ్చు. లగేజ్ తీసుకుని బయలుదేరండి" ధైర్యం చెప్తూ అన్నాడు కిట్టూ.

అందరం బ్రెడ్ తిని బయలుదేరాం. తాగటానికి నీళ్ళు లేవు.

మాలో యెవరికీ ప్రాణాలతో బయటపడగలమన్న ఆశలేదు. అయినా మొండిగా బయలుదేరాము.

మెల్లగా ఒకరి వెనుక ఒకరం నడుస్తున్నాము. దారిలో అనేక సొరంగాలు ఎదురవుతూనే వున్నాయి. గడియారం చూసాను. ఉదయం పదకొండు గంటలయింది.

మేము సొరంగంలో ప్రవేశించి రెండు రోజులు దాటింది.

దారిలో పదిహేను నిమిషాలాగి విటమిన్ టాబ్లెట్లు, వాటర్ ఎవేసివ్ టాబ్లెట్లు వేసుకున్నాం. మేం తెచ్చుకున్న బ్రెడ్ కూడా అయిపోయింది. ఇక టాబ్లెట్లపై బ్రతకాలి.

రాను రానూ శరీరంలో అలుపు, నీరసం ఎక్కువై మగత కమ్ముతుంది. నిద్రలో నడుస్తున్నట్లు నడుస్తున్నాము.

మూడు టార్చ్‌ల్లో బాటరీలు అయిపోయాయి. ఆఖరు టార్చ్ అప్పుడప్పుడు వెలిగిస్తూ కాళ్ళీడ్చుకుంటూ నడుస్తున్నాము.

ముందు వెడుతున్న వాడినల్లా టార్చ్ వెలుగులో కనిపించిన దృశ్యం చూసి టక్కున ఆగిపోయాను.

సొరంగం గోడవైపు టార్చ్ తిప్పాను. సొరంగం గోడంతా అద్భుతమైన చిత్రాలతో నిండివుంది. మనుషులు, జంతువులు, పక్షులు, చెట్లు, ఇళ్ళు ఇలా కను చూపు మేరకు రకరకాల ప్రకృతి చిత్రాలను సొరంగం గోడలపై మలిచారు. మనోహరమైన ఆ చిత్రాలను సొరంగం గోడలపై చూసిన నాకు ఆశ్చర్యం కలిగింది.

"చిత్రాలు అద్భుతంగా వున్నాయి. వీటిని మలచిన వాడెవరో కాని మంచి శిల్పి అయివుంటాడు" చిత్రాలను చేతితో తాకుతూ ఇస్మాయిల్ అన్నాడు.

"ఈ చిత్రాలు కొన్ని వేల సంవత్సరాల కాలం నాటివి. ఆ చిత్రాలలో వున్న మనుషులను చూడండి. వాళ్ళ దుస్తులు, ఆయుధాలు మనిషి నాగరికతకు ముందు కాలాన్ని సూచిస్తున్నాయి" అరుణ్ అన్నాడు.

వాటిని చూస్తున్న నాకు ఆశ్చర్యంతో పాటు ఆనందం కలిగింది.

"ఈ చిత్రాలనిబట్టి చూస్తూంటే ఈ సొరంగం చివర చాలా దగ్గరలోనే వుందనిపిస్తోంది. ఇక్కడ గాలి కూడా స్వచ్ఛంగా వుంది" ఉత్సాహంగా అన్నాను.

మా అందరిలో తిరిగి వుత్సాహం, ఆశ కలిగాయి.

టార్చ్ వెలుగులో గోడపైనున్న చిత్రాలను పరిశీలించుకుంటూ నడుస్తున్నాము.

అలా అరఫర్లాంగు నడిచేసరికి ఇంకొక అద్భుత దృశ్యం కనిపించింది.

"ఆయుధాలు, అనాగరికుల ఆయుధాలు. లోహాన్ని కరిగించి చేసినవి" కిట్టూ వాటివైపు నడుస్తూ ఆశ్చర్యంగా

అన్నాడు.

అక్కడ దాదాపు రెండు వందల ఆయుధాలు సారంగం గోడకు పేర్చబడి వున్నాయి. రకరకాల ఆయుధాలు, రకరకాల లోహాలతో చేయబడి వున్నాయి. ఆ ఆయుధాలకు నగిషీకాని, అలంకారాలుకాని లేవు, లోహాన్ని కరిగించి మొరటుగా చేశారు.

ఒక్కొక్క ఆయుధాన్ని పరిశీలిస్తూ నడుస్తున్నాము.

"కొన్ని శతాబ్దాల క్రితం, ఈ సారంగం దరిదాపుల్లో అనాగరికులు నివశించి వుంటారు. వారీ సారంగాన్ని ఆయుధశాలగా వుపయోగించుకుని వుంటారు" చిన్న కత్తిని చేతిలోకి తీసుకుని అన్నాడు అరుణ్.

"ఓ మై గాడ్, సీ హియర్, ఇక్కడున్న ఆయుధాలు బంగారంతో చేయబడివున్నాయి" ఆనందంతో అరిచాడు ఇస్మాయిల్.

అందరం ఇస్మాయిలున్న వైపు వురికాం. అక్కడున్న ఆయుధాలన్నీ టార్చి వెలుగులో పచ్చగా మెరసిపోతున్నాయి. శతాబ్దాలు గడిచినా వాటి వెలుగు తరగలేదు.

బంగారం, మేలిమి బంగారం. అంత అద్భుత దృశ్యం నా జీవితంలో చూడలేదు.

గదలాంటి ఒక ఆయుధాన్ని చేతిలోకి తీసుకున్నాను. రెండడుగులున్న దాన్ని మోయడానికి నాకు రెండు చేతులు అవసరమయ్యాయి.

ఆయుధాన్ని గోడకేసి మెల్లగా కొట్టాను. గోడ తగిలినంత మేర లోహం నొక్కుకుపోయింది.

"బంగారం, స్వచ్ఛమైన బంగారంతో ఈ ఆయుధాలు చేశారు. అందుకే ఈ ఆయుధంలో పటుత్వం

లేదు" ఆశ్చర్యానందాలతో అన్నాను.

బంగారంతో చేసిన ఆయుధాలన్నీ వేర్పరిచాము. పన్నెండున్నాయి. రెండు పెద్దవి, పది చిన్న ఆయుధాలున్నాయి.

"హా లక్కీ వుయార్, ఈ బంగారం కొన్ని లక్షల విలువ చేస్తుంది" అరుణ్ అన్నాడు ఆనందంగా.

ఆ ఆయుధాలన్నింటినీ మా వద్ద వున్న నాలుగు బాగ్ లలో సర్దాము. బంగారు ఆయుధాలు బాగుల్లో పెట్టేసరికి, దుప్పట్లకు స్థలం చాలలేదు. దుప్పట్లు భుజాలపై వేసుకున్నాము. బాగ్ లు చాలా బరువున్నాయి. అయినా వుత్సాహంగా, వేగంగా నడక సాగించాము.

మేము నడిచేకొద్దీ చల్లటి గాలి వీయసాగింది.

సొరంగం చివర దగ్గరపడే సూచనలు కనిపించేకొద్దీ, మాలో ఉత్సాహం అధికం కాసాగింది.

మధ్యాహ్నం మూడు గంటలకు మాకు దూరంగా వెలుగు కనిపించింది.

"సొరంగం చివరికొచ్చేశాం" అరుస్తూ పరుగుతీశాడు కిట్టూ.

అందరం ఆనందంగా వెలుగువైపు పరిగెత్తాం. రెండు నిమిషాల్లో వెలుగు కనిపిస్తున్న ప్రదేశం చేరుకున్నాము.

సొరంగం అక్కడితో అంతమయింది. సొరంగ బిలాన్ని దట్టమైన ముళ్ళచెట్లు మూసివేశాయి. ఆ చెట్ల సందునుండి కొద్దిగా వెలుగు లోనికొస్తోంది. బయటినుండి చూస్తే ఆ చెట్ల పొదల వెనుక వున్న సొరంగ బిలం కనిపించదు.

అందరం ఆనందంతో అరిచాము. గంతులు వేశాము.

10

డాగర్లతో చెట్లను నరుక్కుంటూ దాదాపు అర గంటకు సారంగం బయటకు వచ్చి పడ్డాం. సూర్యుడు పడమటివేపు వాలుతున్నాడు.

నేను మళ్ళీ సూర్యుణ్ని, భూమిని, చెట్లను చూస్తానను కోలేదు. ప్రకృతి మమ్ములను మనోహరంగా ఆహ్వానించింది.

మేము ఒక చిన్న లోయలో వున్నాము. చుట్టూ చిన్న కొండలున్నాయి.

రకరకాల చెట్లు, పక్షుల కిలకిలలు, గాలికి గుసగుసలాడే చిన్న మొక్కలు, దగ్గర్లో సెలయేరు-ఆ దృశ్యం చూస్తుంటే ప్రాణం లేచివచ్చింది.

దగ్గర్లో వున్న జామచెట్టునుండి పళ్ళు కోసుకుని కడుపునిండా తిని, ఆనందంతో ఒక పెద్ద చెట్టుకింద సేద తీర్చుకున్నాము.

"ఈ మూడు గంటల్లో జరిగిందంతా కలలా వుంది. నేను తిరిగి ప్రాణాలతో బయట ప్రపంచం చూస్తానను కోలేదు" అరుణ్ అన్నాడు. బాగ్ తలకింద పెట్టుకుని పడుకుంటూ.

"మన 'కోసారంగ్' అన్వేషణ గొప్ప అడ్వెంచర్. జీవితంలో అప్పుడప్పుడూ ఇలాటి అనుభవాలు ఎదురవ్వాలి, అప్పుడే జీవితంలోని మాధుర్యం మనకర్థమవుతుంది" చెట్టు నానుకుని ప్రకృతి నాస్వాదిస్తూ అన్నాడు కిట్టూ.

"ఈ రాత్రికి ఇక్కడే వుండి ఉదయం బయలుదేరుదాం. అందరం అలసిపోయాం. లెటస్ ఎంజాయ్ దిస్ ఈవెనింగ్" అన్నాను. నా బాగ్ లో మిగిలివున్న

వోడ్లు టావరిన్ విస్కీ ఫుల్ బాటిల్ తీస్తూ.

ఆ రాత్రి అందరం తృప్తిగా తాగి మత్తుగా పడు కున్నాం.

ఉదయం లేచి పళ్ళు తిని లోయను చుట్టుకుని వున్న కొండను ఎక్కనారంభించాము. సాయంత్రానికి కొండ ఎక్కి అవతలికి దిగాము. కనుచూపు మేరలో జనసంచారం కనిపించలేదు.

కొద్ది దూరం పోయింతరువాత జనసంచారమూ, ఒక చిన్న పల్లె కనిపించాయి.

మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకు ఆ పల్లె చేరాము.

కొండలవైపునుండీ వస్తున్న మమ్మల్ని అందరూ ఆశ్చర్యంగా చూశారు.

వారికో కట్టు కథ చెప్పి, ఆ వూరి ప్రెసిడెంటుగారిని పరిచయం చేసుకుని వారింట్లో భోజనం చేశాము. నాలుగు రోజుల తరవాత తృప్తిగా భోజనం చేసాము.

భోంచేసి పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుతూ రామప్పపాలెం ఎంత దూరమని అడిగాను. అతడు చెప్పిన సమాధానానికి అందరం ఆశ్చర్యపోయాం.

రామప్పపాలానికి మేము డెబ్భై కిలోమీటర్ల దూరంలో వున్నాము.

సారంగం ఒక చివరనుండీ ఇంకొక చివరకు దాదాపు డెబ్భై కిలోమీటర్లు.

ఊరివారికి వీడ్కోలు చెప్పి మర్నాడు ఉదయం బస్సులో బయలుదేరాము. దారిలో దగ్గరున్న చిన్న పట్నానికి వచ్చి ఇంకొక బస్సులో రామప్పపాలెం చేరే సరికి, ముస్తాన్, గంగన్నలు మమ్మల్ని చూసి చాలా సంతోషించారు.

వారు అడవిలో మా కోసం మూడు రోజులు చూసి, ఇక తిరిగిరామని నిశ్చయించుకుని, ఆవేదనగా రామప్ప పాలెం తిరిగివచ్చారు.

సారంగం గురించి గ్రామస్థులంతా ఉత్సాహంగా అడిగారు. ఆయుధాల గురించితప్ప, మిగిలిన కథంతా చెప్పాము. అందరూ భయంతో బిగుసుకుపోయారు. యువకులు మా సాహస యాత్రను అభినందించారు. వృద్ధులు ఇలాంటి అనవసర సాహసాలు చేయవద్దని మందలించారు.

ఆ రాత్రి అక్కడ గడిపి, మరునాటి ఉదయం మా పట్టణానికి బయలుదేరాం నలుగురమూ.

"జీవితంలో ఇంకెప్పుడూ సారంగాలలో ప్రవేశించను, నాకు నూరేళ్ళకు సరిపడేలా అనుభవం లభించింది" అన్నాడు ఇస్మాయిల్.

"నీవు మాతో సారంగంలో ప్రవేశించకుండా వుండి వుంటే, నీ బాగ్‌లోకి ఇప్పుడు బంగారం ముందేది కాదు" నవ్వుతూ అన్నాడు అరుణ్.

"మెషిన్‌లా మనిషి పట్టణాలలో ఎంత కాలం బ్రతికినా ఏం ప్రయోజనం. జీవితాలలో హాయి తెలియాలంటే ఇలాంటి అనుభవాలు అవసరం. మనిషి జీవితం ఎప్పుడూ అడ్వెంచర్‌తో గడపాలి" కిట్టూ అన్నాడు సిగరెట్ వెలిగిస్తూ.

నే నేమీ మాట్లాడలేను. బస్సు కిటికిలోంచి దూరంగా కనిపిస్తున్న గంగన్న, మస్తాన్‌లను చూస్తుండిపోయాను.

బస్సు మా వూరికి బయలుదేరింది.

—:ఐ పో యిం ది:—